

องค์ประกอบและข้อผิดพลาดในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ
Organizational Patterns and Common Mistakes in English
Research Abstracts

กรรณก รุณย์คัตติ
Kornakanok Runkati
มณฑา จาฎพจน์
Monta Chatupote

Abstract

This research aimed to investigate the organization patterns and common mistakes in English abstracts written by master degree students at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus. Five abstracts were randomly selected from each faculty resulting in the total of 45 non-English major abstracts. All were analyzed and calculated for frequencies of occurrence in two aspects: the organization patterns of abstracts, and common mistakes in grammar use at two levels: sentential level and word level. The results showed that 22 abstracts were written with the four organizational patterns, 18 abstracts with three and five abstracts with two. In terms of grammar use, there were more errors at word level (816 errors) than at sentential level (264 errors). The result suggested that knowledge in the organizational patterns of abstracts and specific grammar use were needed to make their abstracts more accurate.

Keywords: common mistakes, grammar use, the organization patterns of an abstract, word level, sentential level

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลวง

¹นักศึกษาริฎญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลวงครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

M.A. student Teaching English as an International Language Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

²รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลวงครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ Associate Professor, Ph.D. Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ บทความย่อยได้รับคัดเลือกแบบสุ่มคณะละ 5 ฉบับ รวมจำนวน 45 ฉบับ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทความย่อย และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยค และระดับคำ ผลการวิจัยพบว่าบทความย่อย จำนวน 22 ฉบับ เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทความย่อย จำนวน 18 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและบทความย่อย จำนวน 5 ฉบับ เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน ด้านการใช้ไวยากรณ์พบว่า ข้อผิดพลาดในระดับคำ (816 ครั้ง) มีมากกว่าข้อผิดพลาดระดับประโยค (264 ครั้ง) ผลวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนควรมีความรู้ด้านองค์ประกอบของบทความย่อยและการใช้ไวยากรณ์จำเพาะ จะทำให้การเขียนบทความย่อยมีความสมบูรณ์และถูกต้องมากขึ้น

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด การใช้ไวยากรณ์ องค์ประกอบของบทความย่อย ระดับคำ ระดับประโยค

บทนำ

บทความย่อยเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในปัจจุบัน สถาบัน American Psychological Association หรือ APA (2002) กล่าวว่าบทความย่อยคือบทสรุปที่มีเนื้อหาที่ครอบคลุมชัดเจน ใช้ภาษาเหมาะสมในการให้ข้อมูลที่ถูกต้องของงานวิจัยนั้นๆ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นมากที่บทความย่อยต้องมีรูปแบบที่ดีและมีเนื้อหาครบถ้วน เพราะบทความย่อยเป็นส่วนแรกของงานวิจัยที่ผู้อ่านเห็นและอ่านเพื่อที่จะตัดสินใจเลือกอ่านงานวิจัยนั้นๆ ถ้าองค์ประกอบของบทความย่อยไม่สมบูรณ์และให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน ผู้อ่านอาจจะไม่สนใจที่จะศึกษางานวิจัยนั้นๆ Bhatia (1993, อ้างใน Prabripoo, 2009) กล่าวว่าไว้ว่าบทความย่อยมีส่วนประกอบพื้นฐานทั้งหมด 4 ส่วน ส่วนที่ 1 คือการแนะนำเป้าหมายที่แสดงความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือกล่าวถึงปัญหาที่พบและสมมติฐานของงานวิจัย ส่วนที่ 2 อธิบายวิธีการทดลอง การออกแบบการทดลอง การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนที่ 3 คือผลสรุปของการวิจัย ซึ่งตอบคำถามวิจัย ส่วนที่ 4 นำเสนอบทสรุปที่นำมาจากผลการทดลองและให้ข้อเสนอแนะหรือการประยุกต์ใช้ของงานวิจัย

อย่างไรก็ตาม Swales และ Feak (1994, cited in Hengwichitkul, 2006) ก็ได้เสนอวิธีการเขียนบทความย่อย 2 วิธีหลักในงานวิจัย แบบที่หนึ่งคือ บทความย่อยแบบ result-driven ซึ่งเพ่งความสนใจไปยังผลการทดลองของงานวิจัยและสรุปผลนั้น แบบที่สองคือ บทความย่อยแบบ research paper summary ซึ่งสรุปแต่ละส่วนของงานวิจัย นั่นคือ เป้าหมาย วิธีการผลการทดลอง ผลสรุปและการอภิปรายผลของงานวิจัย โดยแบบที่สองเป็นบทความย่อยแบบที่ใช้กันทั่วไปและพบเห็นบ่อย แต่ APA (2002) เสนอว่าบทความย่อยของรายงานวิจัยแบบทดลองหรือการสังเกตมี 5 ส่วนด้วยกันคือ 1) เป้าหมายของงานวิจัยหรือปัญหาที่พบภายใต้การศึกษา

2) ผู้เข้าร่วมงานวิจัยหรือกลุ่มทดลอง รวมถึงลักษณะพิเศษต่างๆ 3) วิธีการทดลอง รวมถึง การเก็บรวบรวมข้อมูล 4) ผลการทดลอง รวมถึงผลทางสถิติ และ 5) บทสรุป/การประยุกต์ ใช้ เห็นได้ว่ารูปแบบของบทคัดย่อทั้งสามรูปแบบต่างก็มีองค์ประกอบของบทคัดย่อคล้ายกัน นั่นคือ เป้าหมาย วิธีการทดลอง ผลสรุป และการอภิปรายผลการทดลอง เพราะส่วนประกอบ ที่ 2 และ 3 ของ APA (2002) มีความคล้ายและรวมกันอยู่ในส่วนประกอบที่ 2 ของทฤษฎี ของ Swales และ Feak (1994 cited in Hengwichitkul, 2006) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของบทคัดย่ออาจจะแตกต่างกันไป แต่มีองค์ประกอบรวมอยู่ 4 องค์ประกอบ

Cowan (2008) กล่าวว่าไวยากรณ์ คือกฎเกณฑ์ที่อธิบายว่าคำต่างๆ และกลุ่มคำต่างๆ สามารถเรียงกันเป็นประโยคได้อย่างไรในภาษานั้นๆ และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบด้วย กฎเกณฑ์ทั้งหมดที่ควบคุมการสร้างประโยคในภาษาอังกฤษและเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษ ควรรู้ แต่อย่างไรก็ตาม หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความยากและซับซ้อน อีกทั้งยังแตกต่าง จากไวยากรณ์ภาษาไทย หากผู้เรียนไม่รู้และไม่เข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก็จะทำให้เกิด ข้อผิดพลาดในระดับต่างๆ ได้

ในด้านลักษณะทางภาษาศาสตร์ของการเขียนบทคัดย่อนั้น Graetz (1985, cited in Swales, 1990) เสนอไว้ว่าบทคัดย่อควรเขียนด้วยอดีตกาล (past tense) สรรพนามบุรุษ ที่ 3 (the third person) ประโยครูปการถูกกระทำ (passive voice) และเสียงการใช้ ประโยคปฏิเสธในการเขียนบทคัดย่อ นอกจากนี้บทคัดย่อควรเสียงประโยคย่อยที่มีอนุสัณฐาน (subordinate clauses) สัญลักษณ์ต่างๆ คำย่อ (abbreviations) และคำสั้นๆ ของภาษา (shortcuts) อย่างไรก็ตาม APA (2002) ได้เสนอลักษณะทางภาษาศาสตร์ที่แตกต่างกัน เล็กน้อย นั่นคือการเสนอให้ใช้ active voice ที่มีสรรพนาม I และ We มากกว่า passive voice อีกทั้งควรใช้อดีตกาล (past tense) ในการอธิบายการทดลองและตัวแปรต่างๆ แต่ ควรใช้ปัจจุบันกาล (present tense) ในการอธิบายผลการทดลอง บทสรุปและการประยุกต์ ใช้ อย่างไรก็ตาม นอกจากข้อกำหนดกว้างๆ เหล่านี้แล้ว ในบริบทของผู้เขียนที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ ข้อผิดพลาดอาจมาจากการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้องและคำศัพท์ที่ไม่ เหมาะสมอีกด้วย

จากงานวิจัยที่ศึกษาก่อนหน้านี้ของ Hengwichitkul (2006) วิเคราะห์ข้อผิดพลาด ในระดับประโยคของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย จำนวน 14 คน ในเวลา 3 ชั่วโมง และเน้นการศึกษาในเรื่องชนิดของข้อผิดพลาดหลักๆ และความถี่ ของข้อผิดพลาดและอธิบายเหตุผลของข้อผิดพลาดที่เป็นไปได้ ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาด หลักๆ คือเครื่องหมายวรรคตอน ร้อยละ 21.8 ประโยคต่อเนื่องและประโยคไม่สมบูรณ์ ร้อยละ 19.21 กลุ่มคำที่ใช้ชื่อยาคำนามซึ่งมี the present participle ร้อยละ 16.67 และ

the past participle ร้อยละ 12 ประโยครูปแบบการถูกกระทำ (passive voice) ร้อยละ 16.35 และความสอดคล้องของประธานและคำกริยา ร้อยละ 5.39 ตามลำดับ ความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษและความยากของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นปัญหาหลัก 2 ปัญหาในการแปลของนักศึกษา

จากที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งให้เห็นว่าการเขียนบทคัดย่อนั้นเกี่ยวข้องกับทั้งองค์ประกอบและภาษา บทคัดย่อควรมีองค์ประกอบที่ชัดเจน เพื่อนำเสนอและเรียงลำดับข้อมูลครบถ้วน ซึ่งมีผลต่อการอ่านและการเลือกงานวิจัย มีการใช้ไวยากรณ์ที่ระบุในการเขียนจำเพาะส่วน เช่น กาล (tenses) ซึ่งมีผลต่อเนื้อหาและรายละเอียดในการแสดงความหมายอย่างถูกต้อง ดังนั้น ถ้าบทคัดย่อมีองค์ประกอบครบถ้วนและไวยากรณ์ถูกต้อง บทคัดย่อก็จะมีข้อผิดพลาดน้อยกว่าที่เป็นอยู่

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาองค์ประกอบของบทคัดย่อ และการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนบทคัดย่อนับภาษาอังกฤษทั้งระดับประโยคและระดับคำที่จัดเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่มีบริบทของการทำวิจัยที่คล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้านี โดยมุ่งวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อ ด้วยการใช้องค์ประกอบพื้นฐาน 4 องค์ประกอบคือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย 3) ผลการทดลอง/ผลการทำวิจัย และ 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ และการใช้ไวยากรณ์ใน 2 ระดับคือ 1) ระดับประโยค ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) การเรียงลำดับคำ (word orders) กาล (tenses) อักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters) และเครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) 2) ระดับคำ ประกอบด้วยคำนำหน้าคำนาม (articles) คำบุพบท (prepositions) การเลือกคำ (word choices) คำนาม (nouns) และตัวเลข (numbers) (Hengwichitkul, 2006)

คำถามวิจัย

1. โครงสร้างของบทคัดย่อนับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นอย่างไร
2. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทคัดย่อคืออะไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดทั่วไปเกี่ยวกับไวยากรณ์ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท

ขอบเขตงานวิจัย

บทคัดย่อ จำนวน 45 ฉบับ ที่นำมาวิเคราะห์เป็นเพียงตัวอย่างที่เลือกโดยวิธีการสุ่ม ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ จึงเป็นเพียงผลของบทคัดย่อ จำนวน 45 ฉบับ ซึ่งอาจจะไม่สามารถสรุปเป็นข้อเท็จจริงของการเขียนบทคัดย่อได้ทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงแนวทางในการวิเคราะห์ และนำเสนอความสำคัญและเหตุผลของการเขียนบทคัดย่อที่ถูกต้อง ทั้งในด้านองค์ประกอบ และด้านการใช้ไวยากรณ์จำเพาะในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

วิธีการทำวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากเว็บไซต์ 'PSU Knowledge Bank' (<http://kb.psu.ac.th/psukb/>) เพื่อหาจำนวนบทคัดย่อจากคณะที่ตีพิมพ์ ฐานข้อมูลเป็นฐานข้อมูลที่รวมงานวิจัยจากคณะทั้ง 5 วิทยาเขต ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวนทั้งสิ้น 28 คณะ และหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย จำนวน 8 หน่วยงาน การศึกษาค้นคว้านี้จะเจาะจงเฉพาะคณะในวิทยาเขตหาดใหญ่เท่านั้น นอกจากนี้ยังใช้ปีที่เผยแพร่เป็นขอบเขตเพิ่มเติมในการคัดเลือก โดยใช้ปี พ.ศ. 2554 เป็นหลัก จึงมีเพียงบทคัดย่อจาก จำนวน 9 คณะ เท่านั้นที่เผยแพร่ทางเว็บไซต์ และสุ่มเลือกมาเป็นตัวอย่างคณะละ 5 ฉบับ รวมจำนวนทั้งหมด 45 ฉบับ คือ บทคัดย่อจากคณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์

อย่างไรก็ดี บทคัดย่อจากคณะเภสัชศาสตร์มี จำนวน 2 ฉบับ เท่านั้นที่เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2554 จึงได้คัดเลือกบทคัดย่อเพิ่มเติมจากปี พ.ศ. 2553 อีก 3 ฉบับ เพื่อให้ได้จำนวนเท่ากับทุกคณะ ส่วนบทคัดย่อของอีก 7 คณะ มีจำนวนมาก ในกรณีที่คณะมีสาขาวิชาหลากหลายสาขา บทคัดย่อที่คัดเลือกคณะละ 5 ฉบับ นั้นได้สุ่มให้ครอบคลุมสาขาวิชาให้มากที่สุด

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

บทคัดย่อทั้งหมดได้รับการวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อโดยผู้วิจัย หากค่าความถี่และร้อยละของบทคัดย่อที่มีจำนวนองค์ประกอบแตกต่างกัน วิธีการหาร้อยละเป็นดังตัวอย่างต่อไปนี้

บทคัดย่อทั้งหมด จำนวน 30 ฉบับ บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน จำนวน 15 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบ จำนวน 10 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบ จำนวน 5 ฉบับ คิดเป็น

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบ} = \frac{15}{30} \text{ ฉบับ} \times 100 = 50\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบ} = \frac{10}{30} \text{ ฉบับ} \times 100 = 33.33\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบ} = \frac{5}{30} \text{ ฉบับ} \times 100 = 16.67\%$$

ดังนั้นบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 50 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 33.33 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 16.67

สำหรับข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ วิเคราะห์โดยอาจารย์ต่างชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษา จำนวน 2 คน จากนั้นผู้วิจัยหาค่าความถี่จำนวนข้อผิดพลาดของไวยากรณ์ในรูปแบบร้อยละ (%) วิธีการหาค่าร้อยละ เป็นดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อผิดพลาดทั้งหมด จำนวน 450 ครั้ง แบ่งเป็นข้อผิดพลาดในระดับประโยค 300 ครั้ง ข้อผิดพลาดในระดับคำ 150 ครั้ง คิดเป็น

$$\text{ข้อผิดพลาดระดับประโยค} = \frac{300}{450} \times 100 = 66.67\%$$

$$\text{ข้อผิดพลาดระดับคำ} = \frac{150}{450} \times 100 = 33.33\%$$

ดังนั้นข้อผิดพลาดระดับประโยคคิดเป็นร้อยละ 66.67 และข้อผิดพลาดระดับคำคิดเป็นร้อยละ 33.33

ผลการวิจัย

1. องค์ประกอบของบทคัดย่อ

บทคัดย่อทั้ง 45 ฉบับ มีทั้งที่เขียนด้วยองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ และ 2 องค์ประกอบ ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน นั่นคือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย 3) ผลการทดลอง/ผลการทำวิจัย และ 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ บทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน คือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือ

สมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง//วิธีการทำวิจัย 3) ผลการทดลอง/ผลการทำวิจัย และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน คือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย และ 2) วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย

ตาราง 1 จำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์กับสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์

บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ
22	48.89	18	40	5	11.11

จากตาราง 1 พบว่า บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 22 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 48.89 เป็นจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด และมากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 18 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 40) และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 5 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 11.11) กล่าวได้ว่าในภาพรวมไม่มีบทคัดย่อฉบับใดที่เขียนมากกว่า 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และน้อยกว่า 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 2 แสดงจำนวนของการเขียนองค์ประกอบย่อยในแต่ละองค์ประกอบหลัก โดยในองค์ประกอบที่ 1 มีองค์ประกอบย่อยคือการเขียนปัญหา วัตถุประสงค์ หรือปัญหาและวัตถุประสงค์รวมกัน องค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย และองค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง/ผลการวิจัย ไม่มีการเขียนแยกองค์ประกอบย่อย และองค์ประกอบที่ 4 มีองค์ประกอบย่อยคือ การเขียนทั้งบทสรุปและอภิปรายผล การเขียนข้อเสนอแนะเพียงอย่างเดียว หรือการเขียนทั้งบทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ตาราง 2 จำนวนการเขียนองค์ประกอบย่อยในองค์ประกอบหลัก (N= 45 ฉบับ)

องค์ประกอบที่ 1		องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3	องค์ประกอบที่ 4			
ปัญหา	วัตถุประสงค์	ปัญหาและวัตถุประสงค์	วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย	ผลการทดลอง/ผลการทำวิจัย	บทสรุปและการอภิปรายผล	ข้อเสนอแนะ	บทสรุปการอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
1	37	7	41	44	11	9	2

ผลจากตาราง 2 พบว่าบทคัดย่อ จำนวน 45 ฉบับ เขียนองค์ประกอบที่ 1 ทุกฉบับ โดยบทคัดย่อ จำนวน 1 ฉบับ เขียนเพียงปัญหาเพื่อนำเข้าสู่งานวิจัย บทคัดย่อ จำนวน 37 ฉบับ เขียนวัตถุประสงค์ของการวิจัย และบทคัดย่อ จำนวน 7 ฉบับ เขียนทั้งปัญหาเพื่อนำเข้าสู่งานวิจัยและเขียนวัตถุประสงค์ถัดมา Woodbury et al. (2005) เสนอว่า ควรจะมีประโยคหนึ่งหรือสองประโยคที่อธิบายหัวข้อเรื่องอย่างถูกต้องเพื่อให้ทราบถึงหลักการและเหตุผลของการทำวิจัย และนำเข้าสู่เป้าหมายหรือคำถามวิจัย สรุปได้ว่าการเขียนองค์ประกอบที่ 1 มีความสำคัญมากและบทคัดย่อทุกฉบับต้องเขียนองค์ประกอบนี้ไว้

นอกจากนี้ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ามีบทคัดย่อ จำนวน 41 ฉบับ ที่เขียนองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง/วิธีการทำวิจัย ส่วนบทคัดย่ออีก จำนวน 4 ฉบับ ขาดการเขียนองค์ประกอบที่ 2 จากการวิเคราะห์ในรายละเอียด พบว่ารายละเอียดด้านวิธีการทดลองปรากฏอยู่ในองค์ประกอบที่ 1 (เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย) หรือองค์ประกอบที่ 3 (ผลการทดลอง/ผลการทำวิจัย) โดยไม่ได้แยกออกมาเป็นสัดส่วน ทำให้ไม่ปรากฏองค์ประกอบที่ 2 อย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตาม Woodbury et al. (2005) กล่าวว่าข้อผิดพลาดทั่วไปในการเขียนส่วนนี้คือการละทิ้งรายละเอียดที่สำคัญ ดังนั้นหากขาดส่วนนี้ไป บทคัดย่อก็จะไม่มีความสมบูรณ์ แม้ว่าบทคัดย่อในการศึกษาค้นคว้านี้จะมีส่วนประกอบดังกล่าว แต่ไม่ได้เขียนเป็นองค์ประกอบที่ชัดเจนและไม่เป็นไปตามรูปแบบโครงสร้างของบทคัดย่อ จึงอาจทำให้เข้าใจยาก

บทคัดย่อจำนวน 44 ฉบับเขียนองค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง/ผลการวิจัย และมีเพียงบทคัดย่อ 1 ฉบับเท่านั้นที่ขาดการเขียนผลการทดลองที่ชัดเจน Woodbury et al. (2005) กล่าวว่า ข้อต่อของบทคัดย่อที่ขาดการเขียนองค์ประกอบที่ 3 ผลการศึกษาหรือทดลองนั้นคือการขาดผลสรุปและข้อมูลทางสถิติที่มีผลต่อการอภิปรายผล ดังนั้นบทคัดย่อนี้จึงมีข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนและอ่านยาก

บทคัดย่อ จำนวน 22 ฉบับ เขียนองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/ การประยุกต์ โดยบทคัดย่อ จำนวน 11 ฉบับ เขียนบทสรุปและอภิปรายผล บทคัดย่อ จำนวน 9 ฉบับ เขียนข้อเสนอแนะเพียงอย่างเดียว และบทคัดย่อ จำนวน 2 ฉบับ เขียนทั้งบทสรุป การอภิปราย และข้อเสนอแนะ เป็นองค์ประกอบที่ 4 แต่ก็ยังมีบทคัดย่ออีก จำนวน 23 ฉบับ ที่ไม่มีองค์ประกอบที่ 4 บทคัดย่อที่ขาดองค์ประกอบที่ 4 เนื่องจากผู้เขียนเขียนผลการวิจัยไว้อย่างละเอียดและเป็นเนื้อหาที่สำคัญที่ต้องการแสดงในบทคัดย่อ ดังนั้นจึงอาจคิดว่าผลการวิจัยสามารถถ่ายทอดและครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัยแล้ว จึงไม่มีการสรุปความของงานวิจัยอีกครั้ง รวมถึงไม่ได้เขียนอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ ใช้งานวิจัยประเภทการทดลองซึ่งมีผลสรุปทางสถิติที่ชัดเจน ตัวเลขทางสถิติที่ได้มาสามารถแปลและอภิปรายผลได้ง่าย สามารถบอกความแตกต่างของผลการวิจัยได้ ผู้เขียนจึงอาจไม่เห็นความสำคัญของการเขียนองค์ประกอบที่ 4 งานวิจัยประเภทสำรวจมักใช้แบบสอบถามหรือบทสัมภาษณ์ในการสำรวจข้อมูล ดังนั้นเครื่องมือวิจัยชนิดนี้สามารถแสดงผลซึ่งอาจจะหมายถึงปัญหาหรือปัจจัยต่างๆ จึงอาจทำให้ผู้เขียนมองข้ามองค์ประกอบที่ 4 ไป เนื่องจากเห็นว่ามีข้อมูลในองค์ประกอบอื่นแล้ว อย่างไรก็ตาม บทคัดย่อจะขาดข้อมูลสำคัญ หากไม่ได้เขียนผลการทดลองในบทคัดย่ออย่างชัดเจน ไม่มีการอภิปรายหรือสรุปผลไว้ ผู้อ่านอาจจะไม่ทราบแน่ชัดได้ว่าผลที่ได้มีประโยชน์อย่างไร นำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างไร อย่างที่ Hoang & Reinbolt (n.d.) กล่าวว่า การเขียนอภิปรายนั้นคือการให้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นจากที่ศึกษาวิจัยนั้นๆ มา ควรอภิปรายข้อสมมติฐานและข้อจำกัดในการวิจัยที่แสดงถึงผลกระทบที่มีความสำคัญต่อผลการทดลอง หรือตอบคำถามว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้นใช้ได้หรือไม่ มีความแตกต่างอย่างไร และได้เรียนรู้อะไรจากผลวิจัย บทคัดย่อที่เขียนไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐานทั้ง 4 มีผลกระทบต่อทางเลือกที่จะอ่านหรือไม่อ่านงานวิจัยนั้นๆ เพราะข้อมูลเบื้องต้นที่ได้ อาจจะไม่ใช่ชัดเจนเพียงพอต่อการประกอบการตัดสินใจ ตามที่ APA (1994) กล่าวว่าไว้ว่า ผู้อ่านมักตัดสินใจจะอ่านบทความทั้งหมดจากการดูบทคัดย่อ ดังนั้นบทคัดย่อต้องมีข้อมูลครบถ้วนและสามารถอ่านได้ง่าย มีรูปแบบที่ดี สั้นกระชับและมีความเป็นเอกลักษณ์ในงานวิจัยนั้นๆ

2. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ วิเคราะห์ทั้งระดับประโยคและระดับคำในคราวเดียวกัน แล้วจึงนับความถี่ตามระดับของข้อผิดพลาด เนื่องจากแต่ละประโยคมีข้อผิดพลาดทั้ง 2 ระดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

*⁽¹⁾Using cast of backfill materials to test the ability of compressive strength in⁽²⁾ box size⁽³⁾ 5x5x5 cm^{3,(4)}

√ (1)The cast of backfill materials was used to test the ability of compressive strength of⁽²⁾ 5x5x5 cm³ (4) block. (3)

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดพลาดที่ 1) ประโยคข้างต้นไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์เพราะขาดคำกริยาหลักในประโยคนับว่าผิดหลักโครงสร้างประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษซึ่งจะต้องประกอบด้วยประธานและกริยา และอาจจะมีการรวมของประโยคด้วย ข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่พบมากคือประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ซึ่งก็คือกลุ่มคำที่ผู้เขียนเข้าใจว่าเป็นประโยค แต่มีองค์ประกอบไม่ครบถ้วนในการที่จะเป็นประโยค ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่อาจเกิดจากความไม่เข้าใจในโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ Stroman *et al.*(2011) กล่าวว่าประโยคไม่สมบูรณ์ถือเป็นข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อประโยคหนึ่งไม่สามารถจัดเป็นประโยคได้ เพราะไม่สามารถเป็นประโยคเดี่ยวได้และไม่มีประโยคย่อยที่เป็นอิสระได้ (independent clause) อย่างน้อย 1 ประโยค ข้อผิดพลาดที่ 4) คือเรื่องการเรียงลำดับคำ 5x5x5 cm³ ควรวางหน้าคำว่า block เพื่อเป็นส่วนขยาย การเรียงลำดับคำ (Word orders) ตามหลักไวยากรณ์ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในระดับประโยค มีความสำคัญต่อโครงสร้างในประโยคภาษาอังกฤษ Hopper *et al.* (2010) กล่าวว่า หากผู้เขียนวางคำในตำแหน่งผิด อาจจะทำให้เกิดความสับสนทางความหมายได้

ข้อผิดพลาดในระดับคำ

ข้อผิดพลาดที่ 2) คือเรื่องคำบุพบท ควรเปลี่ยนคำว่า in เป็น of และข้อผิดพลาดที่ 3) เรื่องการเลือกคำ ควรใช้คำว่า block แทนคำว่า box size เพื่อให้เข้ากับความหมายของประโยค ตัวอย่างที่ 2

* ⁽¹⁾Considering on⁽²⁾ the possible and appropriate management for each type of defect⁽³⁾ especially⁽⁴⁾ sample from⁽⁵⁾ single trawler⁽⁶⁾ has⁽⁷⁾ 2⁽⁸⁾ management options i.e.⁽⁹⁾ cleaning raw squid⁽¹⁰⁾ by spinning equipment and establishing the⁽¹¹⁾ good practices⁽¹²⁾ for cold sea water storage showed

85.54% effectiveness of⁽¹³⁾ dirtiness⁽¹⁴⁾ reduction and 17.37% effectiveness of⁽¹⁵⁾ soft texture reduction.⁽¹⁶⁾

√ ⁽¹⁾There were⁽⁷⁾ two⁽⁸⁾ possible and appropriate management options for squids from⁽⁵⁾ single trawlers^{(6):⁽⁹⁾} cleaning raw squids⁽¹⁰⁾ by spinning equipment and establishing ⁽¹¹⁾ good practice⁽¹²⁾ for cold sea water storage. The two management options showed effectiveness in⁽¹³⁾ dirt ⁽¹⁴⁾ reduction and effectiveness in⁽¹⁵⁾ soft texture defect reduction at 85.54% and 17.37%, respectively.⁽¹⁶⁾

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดพลาดที่ 1) คือเรื่องประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคตัวอย่างนี้มีกริยากับคำว่า has และ showed แต่ไม่ชัดเจนว่าเป็นกริยาของคำนามตัวใด ข้อผิดพลาดที่ 4) เป็นข้อผิดพลาดเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ควรมีเครื่องหมายจุลภาคหน้าคำว่า especially แต่ควรเขียนประโยคใหม่โดยไม่ต้องใช้คำนี้

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีความสำคัญในการเขียน Catach (1980 อ้างใน Ferreiro et. al., 1996) กล่าวจากมุมมองทางภาษาศาสตร์ว่า เครื่องหมายวรรคตอนดูเหมือนจะเป็นเรื่องใหม่ แต่อันที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่นักศึกษามักจะลืมและมองข้ามความสำคัญ บทคัดย่อของนักศึกษาเองก็มีการลืมใส่เครื่องหมายวรรคตอนเช่นกัน

ข้อผิดพลาดที่ 7) เรื่องกาล ควรใช้อดีตกาลเพื่ออธิบายองค์ประกอบที่ 2 (วิธีการทดลอง) จากรูปแบบประโยคใช้ has ได้ เพราะกำลังกล่าวถึง management ว่ามี 2 ทางเลือก แต่ในภาษาอังกฤษ คำว่า management เองแสดงกริยา has ไม่ได้จึงต้องเปลี่ยนใช้ There were แทน ข้อผิดพลาดที่ 16) คือเรื่องการเรียงลำดับคำ กลุ่มคำส่วนนี้ควรจะเป็นประโยคเพื่ออธิบายองค์ประกอบที่ 3 (ผลการทดลอง) และควรแยกประโยค โดยเขียนประโยคที่ 2 เป็น The two management options showed effectiveness in dirt reduction and effectiveness in soft texture reduction at 85.54% and 17.37%, respectively

ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อผิดพลาดที่ 3), 6) และ 10) ควรเป็นคำนามพหูพจน์ defects, trawlers และ squids แต่ ข้อผิดพลาดที่ 12) คือไม่ใช้รูปพหูพจน์ ควรเป็น practice และคำว่า defects ควรตัดออก ข้อผิดพลาดที่ (11) เรื่องคำนำหน้าคำนามควรตัด the เพราะไม่ได้เจาะจง ข้อผิดพลาดที่ 2), 13) และ 15) เรื่องคำบุพบทโดย ข้อผิดพลาดที่ 2) ควรตัดคำว่า on ออก แต่ในความเป็นจริงควรเขียนประโยคใหม่ เพราะ considering on ไม่มีความจำเป็นในประโยคนี้และเมื่อมีอยู่ก็ทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์เพราะไม่มีประธานซึ่งควรเป็น possible and appropriate

management options for squids from single trawlers และ ข้อผิดพลาดที่ 13) และ 15) ควรเปลี่ยนเป็น in ข้อผิดพลาดที่ 5), 9) และ 14) คือเรื่องการเลือกใช้คำ ข้อผิดพลาดที่ 5) คำว่า sample from ควรเป็น squids from ข้อผิดพลาดที่ 9) สามารถใช้ i.e. ก็ได้หรือเปลี่ยนเป็น เครื่องหมายทวิภาค (:) เพื่อบอกว่าทั้งสองทางเลือกคืออะไร จะชัดเจนมากขึ้น และ ข้อผิดพลาดที่ 14) ผู้เขียนเลือกใช้คำนาม dirtiness มาขยายนาม reduction ซึ่งเป็นคำที่ไม่เหมาะสม เพราะในที่นี้ไม่ได้ลดความสกปรก แต่ลดสิ่งสกปรก จึงควรใช้ dirt ขยาย reduction

Read & Chapelle (2001) กล่าวว่าคำศัพท์เป็นหนึ่งในส่วนประกอบพื้นฐานที่สำคัญของภาษา แต่เพราะในการเขียนบทคัดย่อนั้นต้องการความชัดเจนและกระชับ คำศัพท์ที่เขียนส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์เฉพาะด้าน จึงทำให้ผู้เขียนเลือกใช้คำหรือชนิดของคำได้ยากและส่งผลต่อการเรียบเรียงในประโยคภาษาอังกฤษ ทั้งสองสาเหตุหลักนี้ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ข้อผิดพลาดที่ 8) เรื่องตัวเลข โดยตัวเลขที่น้อยกว่าสิบควรเขียนเป็นตัวอักษร

ตัวอย่างข้างต้น พบว่าในหนึ่งประโยคนั้นมีข้อผิดพลาดจำนวนมากทั้งในระดับประโยค และระดับคำ และข้อผิดพลาดในระดับคำมีมากกว่าในระดับประโยค ข้อผิดพลาดในระดับคำแสดงให้เห็นว่าประโยคที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษมีความคลาดเคลื่อนและสื่อความหมายของประโยคไม่ชัดเจนและไม่ตรงตามที่ต้องการ อีกทั้งผู้เขียนเลือกใช้คำศัพท์ที่ผิด อาจเป็นเพราะผู้เขียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอต่อการเขียนบทคัดย่อ นอกจากนี้ผู้เขียนไม่มีความชำนาญในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ประโยคที่เขียนจึงไม่สมบูรณ์ทั้งในด้านความหมาย และไวยากรณ์ เช่น การใช้กาลผิดมีผลต่อการสื่อความหมาย เพราะผู้อ่านจะสับสนถึงระยะเวลาที่ทำวิจัยหรือกระบวนการทำวิจัยได้ หรือการเขียนประโยคเชิงประธานเป็นผู้กระทำและถูกกระทำ (active and passive voices) ที่ผู้เขียนมักจะสับสนในประโยคภาษาอังกฤษ ทำให้เนื้อหาที่เขียนอาจจะไม่ตรงตามต้นฉบับภาษาไทยทั้งหมด ทำให้มองเห็นชัดเจนว่าบทคัดย่อนั้นมีความบกพร่องไม่สมบูรณ์และมีผลต่องานวิจัยในภาพรวมได้

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม พบว่าข้อผิดพลาดระดับคำของบทคัดย่อจำนวน 45 ฉบับ มีมากกว่าข้อผิดพลาดระดับประโยคเป็น 816 ครั้งต่อ 264 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 3

ตาราง 3 ข้อผิดพลาดในระดับประโยคและระดับคำ

ระดับประโยค			ระดับคำ		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ	ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
กาล (Tenses)	60	17.67	คำนำหน้าคำนาม (Articles)	278	33.37
เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)	53	15.77	คำนาม (Nouns)	198	26.72
อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters)	47	15.14	การเลือกคำ (Word choices)	158	20.54
ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments)	31	16.72	คำบุพบท (Prepositions)	145	15.05
ความสอดคล้องของประธานและกริยา (S-V agreements)	27	10.41	ตัวเลข (Numbers)	37	4.32
การเรียงลำดับคำ (Word Orders)	36	21.14	รวม	816	75.56
ประโยคผิดวรรคตอน (run-ons)	10	3.15			
รวม	264	24.44			

ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในระดับประโยคคือกาล จำนวน 60 ครั้ง ซึ่งเรื่องกาลจะมีความเฉพาะเจาะจงอย่างมากในการเขียนแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่อ จึงอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้พบข้อผิดพลาดมากที่สุดในระดับประโยค ข้อผิดพลาดด้านเครื่องหมายวรรคตอน จำนวน 53 ครั้ง ซึ่งมากเป็นลำดับที่ 2 Boardman & Frydenberg (2002) กล่าวว่า ในการเขียนเชิงวิชาการของภาษาอังกฤษนั้น ต้องทำตามกฎเกณฑ์ของเครื่องหมายวรรคตอนอย่างระมัดระวัง ซึ่งผู้เขียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างประโยคเบื้องต้นก่อน หากไม่ทำความเข้าใจและอ่านการใช้ให้ดีก่อนเขียน ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดตามผลข้างต้น เพราะเมื่อใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดชนิด ก็จะมีผลต่อโครงสร้างและความหมายของประโยคภาษาอังกฤษ ลำดับที่ 3 คือการใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ ผิดพลาดจำนวน 47 ครั้ง การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่เป็นกฎเกณฑ์การเขียนประโยคภาษาอังกฤษที่ไม่มีในประโยคภาษาไทย นักศึกษาจึงมักจะลืม

และไม่ใส่ใจในการเขียนอักขรพิมพ์ใหญ่ เพราะอักขรพิมพ์ใหญ่ใช้สำหรับการเขียนขึ้นต้นประโยค และชื่อเฉพาะต่างๆ Butler (2007) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นลำดับที่ 4 คือประโยคไม่สมบูรณ์ จำนวน 31 ครั้ง ข้อผิดพลาดประเภทนี้ส่วนใหญ่เกิดจากประโยคขาดประธานหรือกริยาเพื่อทำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ และนักศึกษายังเขียนเพียงอนุประโยคไม่อิสระหรือวลีเสมือนเป็นประโยคที่อิสระอีกด้วย Hopper *et al.* (2010) กล่าวว่าบางครั้งเมื่อมีคำขยาย (modifiers) มาก ผู้เขียนจะแยกประโยคออกมาจากประโยคเดียว โดยไม่ได้คำนึงว่าส่วนที่แยกออกมานั้นไม่สามารถทำหน้าที่เป็นประโยคได้ เพราะไม่สามารถสื่อสารความหมายที่แท้จริงได้ ลำดับที่ 5 คือความสอดคล้องของประธานและกริยา จำนวน 27 ครั้ง ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ยากสำหรับนักศึกษาไทย เพราะกฎเกณฑ์ประเภทนี้ไม่มีเพียงในภาษาอังกฤษ ไม่มีอยู่ในภาษาไทย จึงอาจทำให้นักศึกษาสับสนได้ในขณะที่เขียนบทคัดย่อ เพราะประโยคที่เขียนออกมาอาจจะไม่ผิดพลาดทางความหมาย แต่อาจจะผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ ลำดับที่ 6 คือการเรียงลำดับคำ ซึ่งการเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษแตกต่างจากภาษาไทย เช่น คำนามหลักของกลุ่มคำนามในภาษาอังกฤษจะอยู่ข้างหลังสุด แต่สำหรับภาษาไทย คำนามหลักของกลุ่มคำนามจะอยู่ข้างหน้าสุด ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนได้เช่นกัน และเขียนออกมาในตำแหน่งที่ผิดและเกิดเป็นข้อผิดพลาด มีจำนวน 36 ครั้ง และลำดับสุดท้ายคือ ประโยคต่อเนื่อง จำนวน 10 ครั้ง เป็นเพราะนักศึกษาเขียนประโยคโดยไม่คำนึงว่าข้อความที่เรียงต่อกันเป็นมากกว่า 1 ประโยค ซึ่ง Butler (2007) กล่าวว่าประโยคต่อเนื่องเป็นข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้น เมื่อผู้เขียนไม่เชื่อมประโยคอย่างถูกต้องหรือเขียนประโยคโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนใดๆ Boardman & Frydenberg (2002) เสนอว่าวิธีการแก้ไขประโยคต่อเนื่องคือแยกออกเป็นสองประโยคหรือมากกว่านั้นแล้ว เพิ่มคำให้ประโยคสมบูรณ์ หรือเพิ่มคำเชื่อมแบบสันธาน (Conjunctions) หรืออนุสันธาน (subordinating conjunctions)

ข้อผิดพลาดในระดับคำที่พบมากที่สุดคือ คำนำหน้าคำนาม (การใช้ a, an และ the) มีจำนวน 278 ครั้ง ตามด้วย คำนามจำนวน 198 ครั้ง ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากการใช้คำนามผิดชนิด เช่น การใช้คำนามเอกพจน์หรือพหูพจน์ เมื่อเป็นคำนามที่นับได้ และการใช้คำนามนับไม่ได้ การเลือกคำ จำนวน 158 ครั้ง เป็นข้อผิดพลาดเพราะการเลือกคำมีความสำคัญต่อการเขียนภาษาอังกฤษ บางคำมีหลายความหมายหรือมีการใช้ที่หลากหลาย หรือคำหลายๆ คำมีความหมายเดียวในอีกภาษาหนึ่ง (Jacobs, 2010) คำบุพบท จำนวน 145 ครั้ง เป็นข้อผิดพลาดเนื่องจากใช้คำบุพบทไม่เหมาะสมกับคำนาม คำบุพบทในบางตำแหน่งเจาะจงว่าต้องเป็นคำใด ทำให้การเขียนมีปัญหา (Chodorow *et al.*, 2007) และ ตัวเลขจำนวน 37 ครั้ง เป็นข้อผิดพลาดเนื่องจากมีกฎเกณฑ์การเขียนตัวเลขในบทคัดย่อโดยเฉพาะ หากจำนวนนั้นน้อยกว่า 10 (1-9) ควรจะเขียนด้วยตัวอักษร เช่น one, two, three,...

การขึ้นต้นประโยคและการเขียนจำนวนบอกสัดส่วนควรเขียนเป็นตัวอักษรเช่นกัน แต่ตัวเลขจำนวนตั้งแต่ 10 เป็นต้นไป รวมถึงทศนิยม ร้อยละ วันที่ (APA, 2010) จากผลข้างต้นชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดที่พบส่วนใหญ่เกิดขึ้นได้หากผู้เขียนไม่มีความรู้ทางด้านนั้นๆ มาก่อน จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่เรียกว่า errors หรือผู้เขียนมีความรู้แต่ไม่สามารถใช้ได้ถูกต้อง จึงเป็นข้อผิดพลาดที่เรียกว่า mistakes (Ellis, 1997) เพราะข้อผิดพลาดบางเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นหลักไวยากรณ์ที่ใช้เพียงในภาษาอังกฤษเท่านั้น และไม่มีอยู่ในไวยากรณ์ภาษาไทย ทำให้นักศึกษาใช้อย่างไม่ถูกต้อง

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อมีความสำคัญ เพราะหากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการเขียนประโยค จะส่งผลให้ข้อมูลในบทคัดย่อมีความคลาดเคลื่อน และไม่สามารถสื่อความหมายที่แท้จริงของผู้ทำวิจัยได้

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการพัฒนาคุณภาพของบทคัดย่อ

บทคัดย่อที่เขียนโดยไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐาน อาจทำให้ผู้อ่านไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าควรเลือกงานวิจัยดังกล่าวมาศึกษาหรือไม่ หากมีการสอนการเขียนบทคัดย่อโดยเฉพาะให้ผู้เขียนตระหนักถึงองค์ประกอบพื้นฐานและโครงสร้างที่ต้องมีในบทคัดย่อทั้ง 4 องค์ประกอบ นั่นคือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง 3) ผลการทดลอง และ 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ จะทำให้การเขียนบทคัดย่อได้ถูกต้องมากขึ้น

ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก็สำคัญเช่นกัน เพราะทุกๆ คำและทุกๆ ประโยคสามารถสื่อความถึงวัตถุประสงค์ วิธีการทดลอง ผลสรุป บทสรุป และการอภิปรายผลในบทคัดย่อได้ การเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องจะไม่ใช่เรื่องยาก ถ้าผู้เขียนเพิ่มความสนใจในการใช้ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และคำศัพท์ การฝึกเขียนประโยครูปแบบจำเพาะที่ใช้ในการเขียนวัตถุประสงค์ การแสดงระเบียบวิธีวิจัย การนำเสนอทางสถิติ และการอภิปรายผลและการใช้กาลให้ถูกต้องก็จะทำให้การเขียนบทคัดย่อถูกต้องมากขึ้น

2. การทำวิจัยในอนาคต

ผลการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์บทคัดย่อเพียง จำนวน 45 ฉบับ ซึ่งอาจจะไม่สามารถกล่าวอ้างเป็นข้อเท็จจริงของการเขียนบทคัดย่อได้ทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงแนวทางในการวิเคราะห์และนำเสนอความสำคัญและเหตุผลของการเขียนบทคัดย่อที่ถูกต้อง แต่มีข้อจำกัดทางด้านจำนวนตัวอย่างบทคัดย่อ ซึ่งอาจจะทำให้ข้อมูลที่ได้ไม่มากเพียงพอในที่จะสรุปได้ว่าเป็นปัญหา

ของนักศึกษาส่วนใหญ่ การศึกษาครั้งต่อไป จึงควรเพิ่มจำนวนตัวอย่างบทคัดย่อ และมีการศึกษาองค์ประกอบย่อยของการเขียนบทคัดย่อ เพื่อได้ผลข้อมูลที่มีความชัดเจนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- American Psychological Association. (1994). *Recensire un articolo secondo le norme APA. from the American Psychological Association* (4th ed.), retrieved March, 2013, from:<http://www.itff.org/Lib.Bib/HowToWriteAbstracts.html>
- American Psychological Association. (2002). *Publication manual of the American Psychological Association* (5thed.). Washington, DC: American Psychological Association.
- American Psychological Association. (2010). *Publication Manual of the American Psychological Association* (6th ed.), retrieved March, 2013, from: <https://is.muni.cz/el/1423/jaro2013/ZUR537/um/APA.pdf>
- Boardman, C. A., & Frydenberg, J. (2002). *Writing to communicate paragraph and essays* (2nd ed.). New York: Longman.
- Butler, L. (2007). *Fundamentals of academic writing*. New York: Longman.
- Chodorow, M., Tetreault, J. R., & Han, N. R. (2007). Detection of grammatical errors involving prepositions. *In Paper published in at the Proceedings of the Fourth ACL-SIGSEM Workshop on Prepositions*. Prague: Association for Computational Linguistics.
- Cowan, R. (2008). *The Teacher's grammar of English*. New York: Cambridge University Press.
- Ellis, R. (1997). *Second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Ferreiro, E., Zucchermaglio, C., Pontecorvo, C., Orsolini, M., Burge, B., & Resnick, L. (1996). Children's use of punctuation marks: The case of quoted speech. *Children's early text construction*, 177-205.
- Hengwichitkul, L. (2006). *An Analysis of errors in English abstracts translated by Thai University Graduate Students*. Srinakharinwirot University, Bangkok.

- Hoang, H. X., & Reinbolt, J. A. (2013). *How to Write an Abstract*, [online] Access: http://rrg.utk.edu/resources/BME599/handouts/BME599__course__project__abstract__instructions.docx.
- Hopper, V., Gale, C., Foote, R. C., & Griffith, B. W. (2010). *Essentials of English: Barron's Educational Series*.
- Jacobs, G. E. (2010). *Writing instruction for generation 2.0*. Plymouth: Rowman & Littlefield Education.
- Llach, A. (2005). *The relationship of lexical error and their types to the quality of ESL compositions: an empirical study*. *Porta Linguarum: revista internacional de didactica de las lenguas extranjerias* (3), 45-57.
- Lorés, R. (2004). On RA abstracts: from rhetorical structure to thematic organisation. *English for specific purposes*, 23(3), 280-302.
- Prabripoo, S. (2009). *A Study of the Organization of Ph.D. Thesis Abstracts of Science Students at the Faculty of Science, Mahidol University*. Mahidol University. Bangkok.
- Read, J., & Chapelle, C. A. (2001). A framework for second language vocabulary assessment. *Language Testing*, 18(1), 1-32.
- Stroman, J., Wilson, K., & Wauson, J. (2011). *Administrative assistant's and secretary's handbook*. New York: Amacom Books.
- Swales, J. M. (1990). *Genre Analysis: English in Academic and Research Settings*. New York: Cambridge University Press.
- VanderNoot, T. J. (2012). *Abstracts: Descriptive and Informative*. [online] Access: <http://www.cognitrix.com/Tips+Hints/abstracts.pdf>
- Woodbury, M. G., Boyd, M., McNaughton, V., & Gregoire, D. (2005). *How to write an abstract*. *Wound Care Canada*, 3(1), 30-33.